

Ferencz Mónika

AZULEJO

Míntha csak úgy lenne értelme, ha leegyszerűsítjük:
nem tudtam megszólalni, és szomorú voltam.
Az egyik következhet-e a másiktól?
Kimerevített árnyék a városi lámpák fényében.

Ősz volt, bár csak a naptárra hagyatkozhattunk.
Fölöslegesnek tűnt a nap feszültségével
bármit is kezdeni, ezért a hullámokra bíztuk a sugarait.
Pedig tanulhattunk volna mindebből valamit.
Hogyan lehet elsodródni és megnyugodni.

Délután a parton. Vagy este mégis?
Vagy este már összevesztünk?
Mennyi tér, amire egy érzés ráakódhat.
Mennyi mozdulat, ami sehová se tart.
Egy kéznyújtás, hogy elérjelek, és értsd,
mindennél jobban szeretnék figyelni rád,
még akkor is, ha képtelen vagyok megszólalni.
Kinyújtom a kezemet a sziklák felé,
a házak felé, megérintem a hátad, és megsimítom.

Aztán hirtelen egyedül vagyok.

Egy amúgy is töredezett világ,
tovább töredezik, később talán összeáll újra,
de annak már nem leszek szemtanúja.
Ülök a moziteremben, kivárom a stáblistát,
várva a felgyúló fényeket, ahogyan eddig is,
hogy még kicsit tovább foghassam a kezéd.
A karfa nem hideg, nincs benne melegség sem,
de mégis valódi.

Az első érzélem a büntudat volt,
egy fekete lyuk, azelőtt nem volt semmi,
csak az ige. Sajnál vkit, vmit:
vkinek, vminek az elvesztése miatt bánatot,
szomorúságot érez.
Pár éve, hogy megfogadtam,
bizonyos szavakat nem mondok ki többé,
csak ha tényleg érdemes.

Sajnálom, hogy minden macskaszőrös.
Sajnálom, hogy a pultnál már nem emlékeztem, mit kértél.
Sajnálom, hogy ilyen furcsa hangot ad az éjjelilámpa.
Sajnálom, hogy két napja nem mosogattam el.
Sajnálom, hogy végül kinyújtottam a kezem,
és utána nem hagytalak aludni azzal,
amivel egyedül kellett volna virrasztanom.
Sajnálom, hogy végül megint kimondtam,
nem fordul elő többet.

A mozdulataim függetlenek tőlem,
csak az irányukat változtathatom.
Megérintek egy csempét a falon,
egy osztrigát az étterem teraszán, játszom vele,
amíg kifolyik belőle a ragacsos lé, és átázik tőle a cipőm.

Van, amit nem lehet utólag megváltoztatni,
csak tudomásul venni:
a szerelem nem főnév, hanem ige.
A szavak irányát nem,
de az erejét képes vagyok megváltoztatni.
Csak akkor szeretnék szavakat használni,
amikor érdemes. Nem tudom a karomat
kifordítani vagy kitörni az ujjamat.

Ez most rólam szól. Egy része meg se történt,
csak képzeletbeli emlék, azokkal meg minek is
kezdeni bármit. Visszaadom őket.

Legyenek a te hazugságaid, a te dühöd,
rejts mögéd minket.
Mostantól azt mentesz ki egy égő házból,
amit csak szeretnél.
Vedd nyugodtan magadhoz a kulcsokat.
Kis noteszhez, lakáshoz, műteremhez.
Hagyd, amit szájjal is ki lehet nyitni.

Az emlékezés egy hullám.
Nekicsapódik az ablakpárkánynak,
előnti a szobát, amikor pedig visszahúzódik,
magával visz mindent: a kanapét,
a macskaszőrös osztrigákat, és téged is.
Innen az ablakból végre látni lehet,
mennyi árnyalata van a haragnak
és a keserűségnek. Azt, hogy mennyi út vezet
egyikből a másikba és rajtuk kívül is.
Elsodródsz, megnyugszom.
A hátamat éri a napfény.

AZ NAPPAL FELJEGYZÉSEI

Hat napja nem írtam verset.
Azt mondják, képtelen rá az ember,
amikor jó kedve van. Cserébe rájöttem,
mennyi árnyalata van az örömnnek,
amiről még nem tudom, hogyan beszéljek.

Egy táskából előrántott szórólap,
szarvas, táj, térfigyelő kamera,
mind én vagyok, de vajon lehetnének-e
két szórólap, két táj, két nő.
Vajon jobban megértenénk egymást
más állapotokban, mint amikben megébredünk?

Egy emlékben, bár lehet, meg se történt,
lógattuk a lábunkat a vízbe.
A világ elterült előttünk.
Harminc százalék szárazföld, a többi víz,
és ami egyszer elmerült benne,
kagyló, nyelvhal, rágógumi, töltény,
mind hozzáért a lábfejünkhöz.